

Кривенька качечка (народна казка)

Автор Невідомий

Були собі дід та баба, та не було у них дітей. От вони собі сумують; а далі дід і каже бабі:

– Ходім, бабо, в ліс по грибки!

От пішли, бере баба грибки, коли дивиться – у кущику гніздечко, а в гніздечку качечка сидить.

От вона дідові:

– Дивись, діду, яка гарна качечка!

А дід каже:

– Візьмемо її додому, нехай у нас живе.

Стали її брати, коли дивляться, аж у неї ніжка переломлена. Вони взяли її тихенько, принесли додому, зробили їй гніздечко, обложили його пір'ячком і посадили туди качечку, а самі знов пішли по грибки.

Вертаються, аж у них прибрано, хліба напечено, борщик зварений. От вони до сусідів:

– Хто це? Хто це?

Ніхто нічого не знав.

Другого дня знов пішли дід і баба по грибки. Приходять додому – аж у них і варенички зварені, і починочок стоїть на віконці. Вони знов до сусідів:

– Чи не бачили кого?

– Бачили якусь дівчину, від криниці водицю несла. Така, – кажуть, – гарна, тільки трошки кривенька.

От дід і баба думали-думали: "Хто б це був?" – ніяк не вгадають. А далі баба дідові й каже:

– Знаєш що, діду? Зробімо так: скажемо, що йдемо по грибки, а самі заховаємося та й будемо виглядати, хто до нас понесе воду.

Так і зробили.

Стоять вони за коморою, коли дивляться, аж із хати виходить дівчина з коромислом: така гарна, така гарна! Тільки що кривенька трошки. Пішла вона до криниці, а дід і баба тоді в хату, дивляться – аж у гніздечку нема качечки, тільки повно пір'ячка. Вони тоді взяли гніздечко та й укинули в піч, воно там і згоріло.

Коли ж іде дівчина з водою. Ввійшла в хату, побачила діда й бабу та зараз до гніздечка – аж гніздечка нема. Вона тоді як заплаче! Дід і баба до неї, кажуть:

– Не плач, галочко! Ти будеш у нас за дочку; ми будемо тебе любити і жалувати, як рідну дитину!

А дівчина каже:

– Я довіку жила б у вас, якби ви не спалили мого гніздечка та не підглядали за мною; а тепер, – каже – не хочу! Зробіть мені, діду, кужілочку й веретенце, я піду від

вас.

Дід і баба плачуть, просять її зостатися; вона не схотіла.

От дід тоді зробив їй кужілочку й веретенце; вона взяла, сіла надворі й пряде. Коли ж летить каченят табуночок, побачили її й співають:

- Онде наша діва,

Онде наша Іва,

На метеному дворці,

На тесаному стовпці,

Кужілочка шумить,

Веретенце дзвенить..

Скиньмо по пір'їнці,

Нехай летить з нами!

А дівчина їм відказує:

- Не полечу з вами:

Як була, я в лужку,

Виломила ніжку,

А ви полинули,

Мене покинули!..

От вони й полетіли далі.

Коли летить другий табуночок. І ці теж:

- Онде наша діва,

Онде наша Іва,

На метеному дворці,

На тесаному стовпці,

Кужілочка шумить,

Веретенце дзвенить.

Скиньмо по пір'їнці,

Нехай летить з нами!

А дівчина їм відказує:

- Не полечу з вами:

Як була я в лужку,

Виломила ніжку,

А ви полинули,

Мене покинули!..

Коли ж летить третій табуночок каченят, побачили дівчину і зараз:

- Онде наша діва,

Онде наша Іва,

На метеному дворці,

На тесаному стовпці,

Кужілочка шумить,

Веретенце дзвенить.

Скинємо по пір'їнці,
Нехай летить з нами!

Скинули їй по пір'їнці, дівчина увертілася в пір'ячко, зробилася качечкою і полетіла з табуночком.

А дід і баба знов самі zostались.